

28th August 1961]

MR. CHAIRMAN : The question is—

‘ That the Madras Preservation of Private Forests (Amendment) Bill, 1961 (L.A. Bill No. 25 of 1961) as passed by the Assembly, be passed ’.

The motion was put and carried and the Bill was passed.

VI. DISCUSSION ON THE FIRST SUPPLEMENTARY STATEMENT
OF EXPENDITURE FOR 1961-62.

*SRI M. ETHIRAJALU : சார், இந்த உபமானியக் கோரிக்கையின் மீது இப்போது 67 லட்ச ரூபாய்க்கு இந்த சபையின் அங்கீகாரம் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. மக்கள் பொருளாதார முன்னேற்றத்தின் அடிப்படையில் இந்தக் கோரிக்கையில் அடங்கிய செலவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். ரெவின்யூ அக்கவுண்டில் 37 லட்ச ரூபாயும், காப்பிடல் அக்கவுண்டில் 22 லட்ச ரூபாயும், கடன் அட்வான்ஸ் வகையறுக்களில் 8 லட்ச ரூபாயும் ஆக 67 லட்ச ரூபாய் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது சமீபத்தில் ஏற்பட்ட வெள்ள நிவாரண வேலைக்காக தனியாக ஒரு யூனிட்டை அமைத்து வெள்ளத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட அணைக்கட்டுகளையும் இன்னும் கால்வாய்களையும் சரிப்படுத்துவதற்காகவே 25 லட்ச ரூபாய் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இது அதிகமான தொகை என்று நாம் சொல்ல முடியாது. வெள்ளத்தை நேரில் பார்த்தவர்களும் வெள்ளத்தால் ஏற்பட்ட சேதங்களைத் தெரிந்து கொண்டவர்களும் இதைக் குறைந்த தொகை என்றே கருத முடியும். ஆனால் இப்போது ஏற்பட்ட வெள்ளத்தினால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்ட இடங்களான திருச்சி, தஞ்சாவூர், கோயம்புத்தூர் இன்னும் தென் ஆற்காடு ஜில்லாக்களில் உள்ள பாதிக்கப்பட்ட அணைக்கட்டுகளையும் மதகுகளையும் சீர்படுத்துவதற்காக ஒரு குறுகிய காலத்திட்டத்தை சீக்கிரம் அமைத்து நடவடிக்கை எடுக்கும்படி நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் வெள்ளம் தாழ்ந்தும் இப்போது ஒவ்வொரு நாளும் “அபாயம், அபாயம்” என்று பத்திரிகையில் வருகிற செய்தியை நாம் பார்க்கிறோம். இதற்கு நாம் முன் எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும். இந்த அபாயத்தைத் தடுப்பதற்காக நமது தமிழ்நாட்டு அரசாங்கத்தின் அதிகாரிகளையாவது மைசூர் ராஜ்யத்திலே இருக்க வைத்து, அவ்வப்போது அங்கே பெய்கிற மழையையும் அதனால் என்ன என்ன வெள்ளச் சேதம் ஏற்படலாம் என்பதையும் அடிக்கடி நம்முடைய தமிழ்நாட்டு அரசாங்கத்துக்குத் தெரிவிக்கும்படி செய்து, நாம் முன் கூட்டி, வெள்ளம் வரும் முன்பு, முன் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும் என்ற பெரியோர் வாக்குபடி, நாம் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியது அவசியத்திலும் அவசியமென தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, டிராக்டர்கள் வாங்குவதற்காக 10 லட்ச ரூபாய் இந்த மானியத்திலே கோரப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது நம்மிடத்திலே இருக்கிற டிராக்டர்கள் மொத்தம் 138. ஆனால்,

[Sri M. Ethirajalu] [28th August 1961]

அதெல்லாம் தேய்ந்து போனவைகளாக இருக்கின்றன என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அப்படித் தேய்ந்து போயிருக்கிற காரணத்தால் விவசாயத்தை நல்ல முறையில் பெருக்க முடியவில்லை, உணவு உற்பத்தியையும் பெருக்க முடியவில்லை என்று குறைகளை சொல்லப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு ஜில்லா கவுன்சிலிலும் இந்த டிராக்டர்களைப் பற்றிய யோசனையைத்தான் அடிக்கடி சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் இப்போது அமெரிக்காவிலிருந்தும் ரஷ்யாவிலிருந்தும் நாம் 10 லட்ச ரூபாய்க்கு டிராக்டர்கள் வாங்கப் போகிறோம். இவைகளை விவசாயிகளுக்குக் கடனாகக் கொடுக்கப் போகிறோம். அப்படிக் கொடுத்தால்தான் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியும். ஏனெனில் டிராக்டர்தான் நிலத்தை ஆழ உழுது பயிர் செய்வதற்கு இருக்கக்கூடிய அடிப்படையான கருவி. ஆனால், 25 லட்ச ரூபாய் சாங்ஷன் செய்யப் பட்டு டிராக்டர்கள் வாங்குவதற்கென 10 லட்சம் ரூபாய்தான் இப்போது எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இப்போது வருகிற 'அக்டோபர் மாதம் 2-ம் தேதி ஏறக்குறைய 378 பஞ்சாயத்துகள் ஏற்படுத்தப் போகிறோம். அப்படி ஏற்படுத்துகிற நேரத்தில் பஞ்சாயத்து சட்ட 66-வது விதியின்படி விவசாயம், கால்நடை, தொழில் அபிவிருத்தி மூன்றையும் ஒன்றாகப் பிணைத்து பஞ்சாயத்திடம் ஒப்படைத்திருக்கிறோம். அப்படி ஒப்படைத்து அதன் மூலம் மக்கள் திட்டத்தை நிறைவேற்றும்போது அமைக்கப் போகும் 378 பஞ்சாயத்துகளுக்கும் ஒவ்வொரு டிராக்டர் வீதமாக கொடுத்தால்தான் உணவு உற்பத்தியை நாம் நன்றாகப் பெருக்க முடியும் என்று நான் அரசாங்கத்துக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். அப்படி இல்லாவிட்டால், ஜில்லாவுக்கு 50 டிராக்டர்களாவது கொடுக்கும்படி நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கோத்தகிரி கூட்டுறவு தேயிலைத் தொழிற்சாலை அமைப்பதற்காக 4 லட்ச ரூபாய் கொடுக்கப்போகிறோம். ஐந்து லட்ச ரூபாய்களைக் கருவிகள் வாங்குவதற்காகவும் அதற்கு வேண்டிய ஆபீஸ்கள், வீடுகள் கட்டுவதற்கும் நாம் கொடுக்கிறோம். இந்த கோத்தகிரியில் இருக்கக்கூடிய 3,000 தொழிலாளர் நலனை உத்தேசித்து கூட்டுறவு தேயிலைத் தொழிற்சாலை அமைப்பது வர வேற்கத்தக்க விஷயம்தான். ஆனால், அதே ஜில்லாவில் இருக்கக் கூடிய நீலகிரி, கூனூர் போன்ற இடங்களில்கூட இம்மாதிரிக் கூட்டுறவு தேயிலைத் தொழிற்சாலை வைத்தால் மிகவும் நல்லது. இப்போது இங்கே முன்னதாக விவசாயத்துறை அமைச்சரவர்கள் கூட படித்தார்கள். நீலகிரியிலே “லேட் பிளைட்” என்று ஒரு வியாதி உருளைக்கிழங்கைப் பாதித்து அதனால் 1 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் நஷ்டம் ஏற்படும் நிலை வந்து விட்டது என்று சொன்னார்கள். ஆனால், இம்மாதிரியான ஒரு கூட்டுறவு தேயிலைத் தொழிற்சாலை வைக்க வசதியாக இருக்கக்கூடிய நீலகிரி, கூனூர் போன்ற இடங்களில் வைத்து, அந்த ஒரே உருளைக்கிழங்கை மட்டும் விவசாயிகள்

28th August 1961] [Sri M. Ethirajalu]

நம்பிக்கொண்டு இருக்காமல் செய்தால், எதிர்காலத்தில் அவர்களுக்கு நல்லமுறையில் வருவாய் கிடைக்க வழி ஏற்படும் என்று தெரிவதற்குக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, லோக்கல் பண்டு ஆஸ்பத்திரியை எல்லாம் சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ளுவதற்கு 2 லட்ச ரூபாய் இப்போது கேட்கிறது. இதையும் மக்கள் வரவேற்கக்கூடிய நிலையிலேதான் இருக்கிறார்கள். இதுவும் வருஷத்துக்கு வருஷம் சர்க்காருக்குத் தெரிவித்து, இந்த லோக்கல் பண்டு ஆஸ்பத்திரிகளை எல்லாம் உடனடியாக சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ளுவது நல்லது என்று பொதுமக்கள் சொல்லி வருகிறார்கள். ஆனால், லோக்கல் பண்டு ஆஸ்பத்திரிகளை எடுத்துக்கொள்ளும்போது அதிலே இருக்கிற சிப்பந்திகளையும் சர்க்கார் துறையில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லுகிறேன். அதிலே ஒரு கஷ்டம். அவர்களுக்குப் போதுமான படிப்பு இல்லை, அவர்களுக்குப் போதுமான தகுதி இல்லை என்று நாம் நிராகரித்து விடுகிறோம். அப்படிப் போதுமான தகுதி, திறமை இல்லாதவர்களுக்கு நல்ல முறையில் பயிற்சி அளித்தாவது நாம் எடுத்துக்கொள்வது நன்றாக இருக்கும் என்று அரசாங்கத்துக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இப்போது நமது நிதியமைச்சர் அவர்கள் வெளி நாட்டுச் சுற்றுப் பயணம் செய்ததின் காரணமாக, நமது தமிழ் நாட்டு அரசாங்கத்துக்கு 3 கோடி ரூபாய் பெறுமான பால் பவுடர், அரிசி, எண்ணெய் போன்ற சாமான்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. அவைகளை நன்றாகச் சர்ப்படுத்தி நல்ல நிலையையில் எல்லோருக்கும் போய்ச் சேருவதற்கு வேண்டிய ஒரு திட்டத்தைத் தயாரிப்பதற்குக்கூட இந்த உபமானியக் கோரிக்கையில் கேட்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆனால், இது மிகவும் வரவேற்க வேண்டிய விஷயம். இது ஏன் அப்படி ஒரு அரசாங்கத்திற்கு மற்றொரு அரசாங்கம் இவ்வளவு ரூபாய் பெறுமான உணவுப் பொருளை அளிக்க வேண்டும் என்று நாம் எண்ணிப் பார்க்கும்போது, இந்தியா தேசத்திலேயே மதிய உணவுத் திட்டம் நமது அமைச்சரவர்களால் பராமரிக்கப்பட்டு தமிழ் நாட்டிலேதான் வெற்றி பெற்றிருக்கிறது என்று வெளி நாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள் நேரடியாகப் பார்த்தும் அவர்கள் அங்கு சென்று மந்திரி அவர்கள் அமெரிக்காவுக்குப் போகும்போது இவர்களைப் பார்த்து நேரில் பேசி, அதைக் கொடுத்திருக்கிற நிலையைப் பார்க்கும்போது, நம் அரசாங்கத்தின் மீது வெளி நாட்டு அரசாங்கம் எவ்வளவு மேன்மையான அபிப்பிராயத்தை வைத்திருக்கிறது என்பது நமக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. இதற்கு அவ்வளவுக்கும் காரணம் நமது நிதியமைச்சர். இன்றைக்கு மதிய உணவுத் திட்டம் எந்த தேசத்திலும் இல்லாத ஒரு புதியதிட்டம் என்பது எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரியும்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : மதிய நாள் உணவு

[28th August 1961

SRI M. ETHIRAJALU : மதிய உணவு என்றால் ஒரே வார்த்தையில் அடங்கி விடுகிறது.

இந்த மூன்று கோடி ரூபாய் பெறுமான உணவுப் பொருள்களும் தமிழ் நாட்டிலுள்ள 27 ஆயிரம் பள்ளிகளிலுள்ள பிள்ளைகளுக்கும் உதவப் போகிறது. அதிலே படிக்கக்கூடிய மாணவர்கள் என்றென்றும் நமது அரசாங்கத்தில் இருக்கிற நிதி மந்திரி அவர்களை மறக்கமுடியாத நிலையில் பாராட்டக்கூடியவர்களாக இருக்கும் வகையில் வருங்காலம் வரப்போகிறது என்பதை யாரும் மறுக்கவே முடியாது. ஏனென்றால் அவர்கள் அரசாங்கத் துறையிலும் மட்டும் அக்கறை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. இந்த நாட்டின் தலைவர்கள் ஏழை பங்காளிகள். மக்கள் நன்றாகப் படித்து நல்ல முறையில் வளர்வதற்கு அவர்களுடைய இந்தத் திட்டம் எவ்வளவு நல்ல முறையில் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்பதை இந்தத் தேசம் எதிர்காலத்திலும் மறக்கவே முடியாது. இப்போது ஆகவேண்டிய திட்டமெல்லாம் நமது கல்வி இலாகாவிலே இரண்டு ரீஜன்கள் பிரித்து, அதில் கொடுக்கப்போகிற நேரத்தில் இதனைக் கண்காணிப்பதற்கு வெளி நாடுகளிலிருந்து அமெரிக்காவிலிருந்து அந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் வந்திருந்தாலும்கூட, அவர்கள் தெரிந்துகொள்ளும் வண்ணம் இந்தத் திட்டம் நன்றாக வெற்றி பெறும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. அதற்காக இங்கு பெணம் ஒதுக்கியிருப்பது மிகமிக வரவேற்கத்தக்கது என்று சொல்லாமல் இருக்கமுடியவில்லை.

அதோடுகூட இந்த கோரிக்கையில் ஹவுசிங் போர்டுக்கு 2 லட்சம் ரூபாய் கொடுக்க அனுமதி கேட்டிருக்கிறார்கள். அதில் ஒன்றை நிதியமைச்சர் அவர்களையும் தொழில் அமைச்சர் அவர்களையும் நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதற்கு 2 லட்சம் ரூபாய் கொடுக்கவேண்டியதுதான். ஆனால் இப்போது ஏற்படுத்தியிருக்கிற ஹவுசிங் போர்டில், சட்டதிட்டப் படி பார்க்கும்போது, தொழிலாளர்களுக்கு வீடு கட்டிக்கொடுப்பதற்கும் இன்னும் அதற்கு வேண்டிய காரியங்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் திட்டவட்டமாக தொழிலாளர் என்றால் எந்தத் தொழிலாளர்கள் என்று அவர்கள் வரையறுக்கவில்லை. பல்வேறு தொழில் துறையில் பலவிதமான தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். பல தொழில் ஸ்தாபனங்களில் வேலை செய்கிறவர்கள் இருந்தாலும், அவர்களுக்கும் இதில் வழிவகை அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் ஒரு ஸ்தாபனமும் இல்லாமல் தன் தொழிலை கதி என்று இருக்கிற சலவைத் தொழிலாளர்களுக்கு எந்தவிதமான திட்டமும் அளிக்கப்படவில்லை என்பதை வருத்தத்தோடு கனம் நிதியமைச்சர் அவர்களிடமும் தொழில் அமைச்சர் அவர்களிடமும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். ஹவுசிங் போர்டில் கூட இதற்கு வாய்ப்பில்லை. அதிகாரிகளிடத்தில் இதைப்பற்றிக் கூறும்போது குறிப்பிட்ட ஒரு தொகையைக் கொடுத்து சலவை தொழிலாளர்களுக்கென நீங்கள் வீடு கட்டிக்கொடுங்கள் என்றால், நாங்கள் வேண்டிய உதவியைச் செய்யத் தயாராயிருக்கிறோம்

28th August 1961] [Sri M. Ethirajalu]

என்று சொல்கிறார்கள். நான் அடிக்கடி இதுபற்றி இந்தச் சட்ட மன்றத்திலேயே கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். தொழில் ஸ்தாபனத்தைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களுக்கு அந்தந்த முதலாளிகள் வந்து செய்கிறார்கள். ஒன்றுமே இல்லாமல் திக்கற்றவர்களாய்த் தன் கையே தனக்குதவி என்று வாழும் தொழிலாளர்களைப்பற்றி ஒன்றும் கவனிக்கவேண்டாமா என்று தயவுசெய்து கேட்டுக் கொள்கிறேன். வேறுவிதமாகப் பேசவேண்டுமென்று நான் இங்கு இதைச் சொல்லவில்லை. குறிப்பாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்தத் தமிழகத்தில் காலை முதல் மாலை வரை வேலை செய்கிற சலவைத் தொழிலாளர்கள் போன்றவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்க என்ன திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது? ஒன்று மில்லை என்பதைத் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். எல்லோரும் அவர்களுக்கு முதலாளிகள். எந்த முதலாளியிடம் போய்க் கேட்டால் பணம் கொடுப்பார்கள்? ஒலையில் கட்டப்பட்ட வீடுகளில் விலை உயர்ந்த துணிமணிகளை வைத்துக்கொண்டு கஷ்டத்திற்கும் நஷ்டத்திற்கும் ஆளாகிறார்கள். ஆகையால், அவர்களுக்கு நீண்டகாலக் கடனாவது கொடுத்துவிட்டு கட்டிக்கொள்ள வசதி செய்யவேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். திக்கற்றவர்களுக்கு தெய்வமே துணை என்பது போல திக்கற்று இருக்கும் அவர்களுக்கு அரசாங்கமே தெய்வமாக இருந்து அதைச் செய்துதரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

4-00
P.M.

மக்கள் முன்னேற்றத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு மிக நல்ல முறையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த 67 லட்ச ரூபாய்க்கான நல்ல திட்டத்தை இந்த சபை முழு மனதுடன் அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : உயர்திரு தலைவர் அவர்களே, இந்த நமது சென்னை அரசாங்க உபமானிய கோரிக்கையில் ரூ. 67 லட்சம் தங்களுக்குக் கொடுத்துதவ நமது கவுன்சிலில் அனுமதியைக் கேட்டிருக்கிறார்கள். இந்த இடத்தில் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

முதலில் இப்போது திருச்சி, தஞ்சாவூர், கோயம்புத்தூர் மாவட்டங்களில் ஏற்பட்ட வெள்ள நிவாரணத்திற்கு ரூ. 25 லட்சம் ஒதுக்கவேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறார்கள். இது மிகவும் நியாயமாகும். ஆனால் இவ்வளவு ரூபாய் போதுமா என்றுதான் நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். வெள்ளச் சேதத்தினால் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு இந்த ரூபாய் போதாது என்று சொல்லி நிறைய அரசாங்கம் கொடுத்து வசதி செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். முக்கியமாக இந்த வெள்ளத்தினால் ஏற்பட்ட சேதம் ஒரு புறம் இருக்க, இந்த வெள்ளத்தைத் தடுப்பதற்குப் பல வழிகள் செய்வதற்கு பல லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்ய நேரிட்டாலும் நேரிடலாம். தீர ஆராய்ந்து அதைச் செய்தால் பின்னால் வெள்ளம் வருகிற காலத்தில் நமக்குப்

[Sri M. Subbiah Chettiar] [28th August 1961]

பல இடைஞ்சல்கள் இல்லாமல் இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். அதோடு கூட இந்த வெள்ளத்தில் அரசாங்கத்தின் ஜாக்கிரதை போதாது என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். காவேரியில் எவ்வளவு வெள்ளம் வந்தாலும்கூட, கொள்ளிடம் திறந்து விடப்பட்டால் மக்களுக்கு இடைஞ்சல் ஏற்படாது என்பது அனுபவத்தில் கண்ட உண்மை. கொள்ளிடத்தில் வந்த வெள்ளம் காவேரியை உடைத்துக்கொண்டு போகக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டு கொள்ளிடம் நிலை உயர்ந்து காவேரி நிலை தாழ்ந்து விட்டதால் அந்த வெள்ளம் காவேரியில் அடித்துக்கொண்டுபோய் திருக்காட்டுப்பள்ளி முதலிய ஊர்களுக்குச் சேதம் ஏற்படுத்தி விட்டது என்பதை அரசாங்கம் அறியும். திரும்பவும் இம்மாதிரி ஏற்படாமல் இருக்க அரசாங்கம் சகல காரியங்களையும் எடுத்துச் செய்ய செலவு செய்யும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, அமெரிக்க 'கேர்' ஸ்தாபனத்தின் மூலம் 3 கோடி ரூபாய்க்கு மதிய உணவுக்கு வேண்டிய சாமான்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதைப் பாராட்டவேண்டியதுதான். இதை நல்ல திட்டமென்று நானும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். திட்டங்கள் நடப்பதற்கு அரசாங்கம் பொறுப்பேற்று அவைகள் வீணாகாமல் மக்களுக்கு, பள்ளிக் குழந்தைகளுக்குப் போய்ச் சேரும்படி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, லோகல் பண்ட் டிஸ்பென்சரிகளை எடுத்துக் கொள்வதற்கு 2 லட்சம் ரூபாய் உபமானியக் கோரிக்கையில் இருக்கிறது. இப்போது உள்ள ஆஸ்பத்திரிகளில் போனால் மருந்தில்லை, டாக்டர்கள் இல்லை என்று சொல்லும் நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. பலமுறை இது குறித்துச் சொல்லியும் இதுவரை எந்தவிதமான நிவாரணமும் அளித்ததாகத் தெரியவில்லை. இரண்டு லட்சம் ரூபாயைக் கொண்டு அந்த நிலைமை சரியாகுமா என்று சந்தேகமாயிருக்கிறது. ஆகையால் அதற்கு வேண்டிய திட்டங்கள் செய்து அதைக் கவனிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஹௌசிங் போர்டு விஷயமாக அரசாங்கம் 4 லட்சம் ரூபாய் கேட்டிருக்கிறது. இந்த 4 லட்ச ரூபாயைக் கொண்டு இவர்கள் எந்தத் திட்டத்தைச் சரிவர நடத்த முடியும் என்று சந்தேகமாக இருக்கிறது. இந்த ஹௌசிங் போர்டு மதராஸ் நகரத்துக்கும் மட்டும் இல்லாமல் ஜில்லாவாரியாக இதற்குக் கிளைகள் ஏற்படுத்தி நண்பர் திரு. எதிராஜலு அவர்கள் சொன்னதுபோல் சகலருக்கும் பயன்படும்படி நிறைய ரூபாய் செலவு செய்து லோன் (கடன்) ஆகவோ வேறு எந்த முறைகளிலோ கொடுத்து வீடு வசதி செய்து கொடுக்கால் நிரந்தரமான பலன் அளிப்பதாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். இத்துடன் எனக்கு இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுத்ததற்காக என் வணக்கத்தைச் செலுத்தி முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

28th August 1961]

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : Mr. Chairman, I should like to have more enlightenment by way of details from the Hon. the Minister for Education with regard to certain items in respect of which demands have been made. First of all, on page 12, paragraph 2, I find that a sum of Rs. 2,80,500 has been sanctioned from the Contingency Fund to meet the initial expenditure in regard to the distribution of the food products that we are going to get from the CARE organization and also in respect of the contribution to be made to that organization. I should like to have details as to what contribution the CARE organization expects from us as also the details as to how all these food products are going to be stocked, distributed, and utilized. As it is, the mid-day meal scheme is being worked in the rural parts. How exactly are the Government going to allocate these food products, and who is going to be in charge of these food products, their stocking, distribution, and so on? In fact, the Government must have had their own idea of how the scheme has been working during the past months. They must have also noticed some defects. What precautions are they going to take, especially when they are getting a large quantity of food products from the CARE organization, to see that the mid-day meal scheme is a success in the years to come? Now, we have provided a very huge sum in our Third Plan period in respect of the mid-day meal scheme. Whether this allotment would be reduced to the extent to which we are going to get aid from this organization, is a point on which

I should like to have enlightenment. If really our allotment originally made for the Third Five-Year Plan in respect of the mid-day meal scheme is to be curtailed by the figure of Rs. 3 crores to the tune of which we are going to get aid from the CARE organization, it is welcome. This sum of Rs. 3 crores can be utilised for bettering the scheme and seeing that the quality of the meal, the way of distribution, and the number of children fed are improved.

With regard to another point on the same page, that is the expansion of the Inspectorate, it has been stated that three additional District Educational Officers and one Inspectress of Girls' Schools with the necessary subordinate staff are going to be appointed. I have not dealt with this topic in this House so far though I have been here for over nine years. Now I want to open my mind upon this. We have been feeling that the papers are delayed for over a year, ordinary papers—not only appeals in respect of termination of service but ordinary papers—which can be disposed of within a few weeks. I would like the Government to go into this question or at least appoint a committee to go into this question whether expansion of the Inspectorate is necessary by way of appointing superior officers or more of clerical staff. The delay is attributed mostly to want of necessary clerical staff. Now, we have already bifurcated our educational districts. We have 24 Educational Officers. We have added three more Educational Officers and one Inspectress. The cost comes to nearly

4-10
p.m.

[Sri G. Krishnamoorthy] [28th August 1961]

Rs. 1.5 lakhs a year as for seven months itself we have just provided Rs. 83,000 odd. Is it necessary to strengthen it at the top or at the bottom? During the question-hour there was the case of an appeal having been delayed for over one year and the teacher had to go without salary for that period—that is not yet decided. Papers do not easily return or rather orders are not passed for a year and in some cases for more than a year. The general reason stated for this is the dearth of clerical staff. So, I would like the Government to see whether any committee could go into the question as to how many current papers they dispose of, how many appeals they get in each district educational office with regard to termination of service or any other question, whether the clerical staff ought to be strengthened or whether more superior officers like the District Officers should be appointed. The opinion of the teachers is that more of clerical staff might lead to quicker disposal of papers, whether it is in favour of the teachers or to their detriment. Keeping the teachers in suspense for more than a year and making them not know whether they would succeed in the appeal or not is a thing that would affect the profession. Not that I am against the appointment of the three Educational Officers and the one Inspectress. But this point deserves the attention of the Government. Such delay should be avoided. Teachers naturally are not able to bring these grievances to their light except through us. This is a point which our able Finance Minister with his experience in education should take up whether he could appoint a committee to go into the question whether it is not necessary to strengthen the bottom rather than the top.

On page 13 (item v) I find that the Provident Fund system has been extended to the teaching staff employed in private polytechnics. I quite welcome it. Really all teachers, whether they are in private polytechnics or general schools or anywhere else, are to be considered as rendering national service. But I want to point out one thing. There it has been stated that 6½ per cent should be taken as their contribution for a year. I hear that recently it has been reduced to 6 per cent on account of the introduction of the new coinage. 6 nP. is withheld from the teacher. But here I find that it is 6½ per cent even for teachers, I would welcome it; we can also get some benefit. But the benefit has been reduced as one anna in the rupee has been converted as 6 nP. according to the new coinage.

With regard to scholarships, it is stated that our Government propose to give scholarships to three students for higher studies. I think these are Post-Graduate scholarships for higher technology in the Karagpur Institute. I am not quite sure why three subjects only are indicated there whereas electrical engineering, communication engineering, mechanical engineering and more useful subjects under engineering may advance the industries in our State. I do not know why such a meagre number as only three should be put forth for a State like ours which has got over Rs. 90 crores of

28th August 1961] [Sri G. Krishnamoorthy]

income. I can understand the scholarship amount being limited to Rs. 100 this being a start, as a sort of encouragement though that may not meet the full expenditure for a month. I do not know why the number should be limited to three and why the subjects are limited to three.

In respect of these points I would like to have clarification.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Mr. Chairman, Sir, I rise to support the statement generally. The expenditure provided for under different heads is very good. Savings have been effected under some heads. Some of the items for which capital expenditure has been provided are very good. At the same time, there are one or two points which I want to make. First, I would mention the relief for damages caused by the recent floods in the Cauvery. A sum of Rs. 25 lakhs is provided for. It is stated as the first instalment. It has been stated in reply to a question that the total amount required may be one crore of rupees or even more. Rupees 25 lakhs is provided for immediate relief. That is perfectly right. There is no criticism on that account. But, considering the suggestions that have been made, I would like that a high power committee, consisting of experts—engineers—possibly even from America who are acquainted with the irrigation system of that country, should be appointed to go into the question and finally settle what should be the line of action that we should take so that we may prevent such unprecedented floods in future. At first some rosy picture was given but ultimately it is found that much damage has been caused. The whole kuruvai crop is lost. Even the samba crop may not be completely successful. It may not be possible to cultivate fully. There is no doubt that the recent floods have wrought havoc. Various suggestions have been made. We cannot decide their correctness by a vote here. A high power committee should study the question. Many of our engineers are experts. They should sit together and decide finally what should be done. Somebody said that the bed of the Coleroon had gone up and that, therefore, water flowed into the Cauvery. All the other bunds also have not been completely repaired. All these things have been mentioned. I would suggest that a high power committee should sit and survey the whole matter. They can even go to the Mettur Dam. Negotiation might also be conducted with Mysore. There were some difficulties, no doubt. I do not want to mention them. They are delicate matters. All these things should be taken into consideration. A high power committee should sit and finally find out what should be done. Something ought to be done. Otherwise, a havoc will be caused especially in the Papanasam taluk. Whenever there is rain in Mercara, there may be havoc. Mercara has now become Cherrapunji. Monsoons have been bad this year also. The most beautiful thing in Madras is that after the floods have gone, many lands are dried up. There is not sufficient water available. Flood has come and taken away the water also. Therefore, it is a ques-

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [28th August 1961]

tion of difficulty in the beginning, in the middle and later. We must have a high power committee to go into all the suggestions that have been made and chalk out a plan as to what should be done. The Food Circle which has been constituted is only for the purpose of assessing the damage and effecting repair. It is a minor matter. It would not give permanent relief. Relief by way of remission of kist and postponement of repayment of loans also should be considered.

One other small point should also be considered. Sometimes relief is given to people who do not deserve it. That is also a matter which should be seriously taken into consideration. Relief should go to the proper people.

So far as the Demand under Education is concerned, I support it.

So far as the agricultural school is concerned, if it is only one school to impart instruction in agriculture, that is not sufficient. It should be an agricultural school which will give full information on all aspects of agriculture—seasons, rainfall, etc. All these things the student must know. Otherwise, the ryots will find it difficult to know all these things. I should like to have the syllabus of the school. It should not be a replica of the syllabus of the ordinary school. It should give sufficient information about the various seeds, seasons, the time of ripening of these seeds, etc. That is a point upon which it is necessary to bestow attention. An agricultural school should be purely an agricultural school which will give full information to the students who are studying there about agriculture. Therefore, I would like to have the syllabus. I think that the information given in the Statement is scrappy. Therefore, I would request the Hon. Minister to take into consideration this fact. It is said that in the month of Margazhi, if you look to the sun, you can find out whether there will be rain. How far such information would be useful must be judged and it should be passed on to the ryots and especially to the children of the ryots, so that hereafter agriculture may become a skilled industry. Some kind of pilot scheme for agriculture is very good but it should be done in the proper manner. The whole syllabus should be looked into and properly framed so that the school children will profit by reading in the agricultural school. So far as the scholarships in Karagpur is concerned, evidently, these three branches are not here and, therefore, it is but right that we have provided for that. But Rs. 100 a month for 9 months in my view, is not at all sufficient. My experience has been that those people who go there have to remain there during the vacation because they cannot afford to pay the high railway-fare, to come to and go from their homes. Therefore, it is better to have the scholarships for the whole year, so that if they remain there, they could have that hundred rupees during the vacation period also. I agree with Mr. Krishnamoorthy's suggestion to increase the scholarships, but it should be for the whole year, and not for nine months of the year only.

28th August 1961] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

As regards the mid-day meals scheme, it is a feather in the cap of our Hon. Finance Minister. That scheme has been generally approved by our Prime Minister and by one and all who came and saw it in operation. Though some people outside say small things about it, I do not give much credence to it. But one thing I must mention is that the mid-day meals instead of going to the children go to the poor people in the area. In one instance, I saw it. I am speaking, Sir, with responsibility. But I do not generalise on that account. The Government should see that the distribution agency is properly provided. Probably the Director of Public Instruction with a lot of work will not be able to do it properly, nor even the Inspectors, nor even the Supervisors. There should be a separate agency to supervise the whole thing so that the children would really get mid-day meals. I do not understand the estimate for corn meal and vegetable oil. If there is necessity, I will certainly welcome it, but generally, giving of rice is the most important thing. If that is given properly to many of our boys it will be perfectly all right. A mid-day meal with some rice is a very pleasant thing for our boys and there is no doubt about that. Instead of the corn meal, if the amount to be spent on it is added on to the rice estimate, that will be much better. Anyway it is a great thing which we, in our State have done. I find also our Finance Minister was the only person who was able to get some finance from outside, including the Union Finance Minister.

* VIDWAN SRI T. MUTHUKANNAPPAN : மதிப்பிற்குரிய தலைவரவர்களே, இந்த 1961-62-ஆம் ஆண்டுக்குரிய செலவு பற்றிய துணை கோரிக்கையை ஆதரித்து ஒருசில வார்த்தைகள். எனது மதிப்பிற்குரிய நண்பர் திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் பேசுகிறபோது, ஒன்றைக் குறிப்பிட்டார்கள். அதைப்பற்றி மட்டும் என் கருத்தைத் தெரிவித்து முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். மகாகவி பாரதியார் ஒரு சிறந்த தீர்க்கதரிசி என்பதை நிதர்சனமாகக் கண்டு வருகிறோம். அவர் கூறியிருக்கிறார், “வீடுதோறும் கலையின் விளக்கம், வீதிதோறும் இரண்டொரு பள்ளி, நாடு முற்றிலும் உள்ளன ஊர்கள், நகர்கள் எங்கும் பலபல பள்ளி,” என்று. அந்த வாக்கானது இன்று தமிழ் நாட்டிலே மெய்யாகி வருகிறது. இந்த ஆண்டு மாத்திரம்—அனைவருக்கும் தெரியும்—ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் நூற்றுக் கணக்கான தொடக்க நிலைப் பள்ளிகள், 50, 80 என்று உயர் நிலைப் பள்ளிகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இப்படி கல்வியானது சிறந்து வருவது நம்முடைய தமிழ் நாடு உயர்ந்த நிலையில் முன்னேற்றம் அடைகிறது என்பதற்கு அறி குறியாகும். இப்படிப் பள்ளிகளும் உயர்நிலைப் பள்ளிகளும் கல்லூரிகளும் பெருகி வரவர, இதற்குப் பொறுப்பாக உள்ள கல்வித்துறை அதிகாரிகளின் பொறுப்பு அதிகமாகிறது. அதை முன்னிட்டுத்தான் இங்கே ‘கல்வி’ இனத்துக்கு என்றே 86 லட்சம் ரூபாய்க்கு அனுமதி கேட்டிருக்கிறார்கள். உயர்நிலைப் பள்ளிகளும் தொடக்கநிலைப் பள்ளிகளும் அதிகமாகிவிட்டபடியாலும், இந்த மதிய உணவுத் திட்டம் எங்கும் நிறைந்து சிறந்து அமுலாக்கப்

[Vidwan T. Muthukannappan] [28th August 1961]

பட்டு வருகிற காரணத்தாலும், மாவட்டக் கல்வி அலுவலர்கள், வட்ட ஆய்வாளர்கள் ஆசிரியர்கள் இவர்களுக்கு வேலை மிகமிக அதிகமாகி விட்டது. பொறுப்பும் அதிகமாகி விட்டது. உண்மை மிலேயே சமூகத் தொண்டர்கள் சிறந்த தேசியத் தொண்டர்கள் என்று மார்தட்டிக்கொண்டு முன்வரக்கூடியவர்கள் இந்த மாவட்டக் கல்வி அலுவலர்களும், வட்ட ஆய்வாளர்களும் ஆசிரியர்களும் தான் என்றால் மிகையாகாது. ஆகையினால் மிகுந்த அளவில் நிறைந்திருக்கும் இந்தப் பணிகளை எல்லாம் மேற்கொள்ளுவதற்குப் புதிதாக மூன்று மாவட்ட அலுவலர்களை நியமிக்க ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். ஒரு அம்மையாரை ஏற்கெனவே நியமித்திருக்கிறார்கள். இது அவசியம் என்று திட்டவாட்டமாக எல்லோருக்கும் தெரியவருகிறது. இது அவசியம் இல்லை என்ற முறையில் நண்பர் திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் சொல்வதுதான் விளங்கவில்லை. மகத்தான பொறுப்போடு வேலை செய்கிறார்கள் அந்த அலுவலாளர்கள். என் நண்பர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் வேலை செய்வதைப் பார்க்கும்போது எனக்கு வருத்தமாக இருக்கிறது. ஓய்வு உறக்கமின்றி உண்மையான தொண்டு செய்து வருகிறார்கள். பரிதாபமாக இருக்கிறது, அவர்களது சலியாத பணியைப் பார்க்கின்றபோது. அவர்கள் தான் உண்மையான தொண்டர்கள். இப்படி சிறந்த முறையில் தொண்டு செய்யும் நிலை நமக்கு ஏற்படவில்லையே என்கூடச் சில சமயம் வருத்தப்பட்டிருக்கிறேன். அத்தகைய ஒப்பற்ற பணி—சேவை—செய்யும் பொறுப்பு வகிக்கும் மாவட்ட அலுவலாளர்கள் பலர் நியமிக்கப்படத்தான் வேண்டும். ஆதலால் இந்தச் செலவு நேர்மையானதுதான், அவசியமானதுதான் என்று சொல்லிக் கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

4-30
P.M.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Sir, there has been a general welcome to the various proposals made in the supplementary grants and the usual contributor to the debate has not taken part in this discussion. I am referring to Mr. Raza Khan. That only shows there is nothing to criticise as far as supplementary grants are concerned. Mention was made about flood relief measures and also incidentally the cause of such floods. Sir, these floods are sometimes inevitable. We had floods of this magnitude in 1924. After that, the Mettur Project came into existence.* It was hoped that there would not be floods of that magnitude which happened in 1924. After that, this is the first occasion when we got a flood of the magnitude, which if not equal to 1924, approaches the magnitude of the flood of 1924. One hon. Member mentioned that it was due to the carelessness of the officials that the breaches and these damages occurred. I wish the hon. Member had gone there and seen the areas and then perhaps he would never have made the remark at all. On the other hand, the officials were quite vigilant. But in spite of their vigilance, the breaches had occurred. The Coleroon did not flow into the Cauvery in a natural way. There was a breach below Grand Anicut and it is through the breach that the Coleroon water flowed into the Cauvery and

28th August 1961] [Sri C. Subramaniam]

that caused another serious breach at Tirukattupalli. How the breach occurred at Koviladi is a matter of surmise. I want to say this because some people have made a surmise that the officials had caused the breach in order to save the Grand Anicut. I saw a paper report to that extent and one paper giving almost a headline to that. It is impossible to save the Grand Anicut by causing a breach down below the Grand Anicut. If it had to be saved by causing a breach, then it should have been caused above the Grand Anicut. The very fact that the breach was below the Grand Anicut shows that it could not have been caused for the purpose of saving the Grand Anicut. But that breach was serious enough, and there was heavy flood in the Cauvery and the Tirukattupalli breach occurred and washed away many of the paddy fields. It is not also true that crops were affected during the floods because fortunately enough, the floods came quite early in the season when transplantation had not taken place and there were no standing paddy crops on the land. There was some damage caused to the fields such as washing away of the bunds in some places. In some place damage was due to sand silting. In some other place the road metal had been washed into the fields. But all this was confined to one belt alone and that too to a narrow belt. Therefore, even though there were alarming reports in the Press, the damage was not considerable. As a matter of fact, when I was abroad, I read a news that Kumbakonam was completely submerged under water and completely cut off and that perhaps the whole of Kumbakonam would be lost. There was absolutely no basis for such a report. But still papers indulge in such sensationalism as even we in politics sometimes indulge in sensationalism. Even in publishing news about disasters, the papers sometimes indulge in such sensationalism and they exaggerate the things. Whatever it is, we have gone there and we have assessed the entire damage caused. Fortunately, the damage was not such as it had been expected. It is only a limited damage that has been caused. Sand casting was the main difficulty and this too was confined to a few thousand acres and not more than that. We are trying to remove the sand so that the fields may become fit for cultivation. Therefore, the Government are taking all necessary steps so far as that is concerned.

In this connection, the point made by the hon. the Deputy Leader of the Opposition has also to be kept in mind. We have to take a long-range view of this and take action which will protect us from these floods. We cannot prevent them. They should come and if they do not, we will not have water. But we are all agreed that we should see that when they come, such breaches do not occur. Protective measures will have to be taken for that purpose. With this end in view, we have appointed a special officer in the cadre of the Superintending Engineer who will collect all the data with reference to the 1924 floods and the recent floods and try to find out the various factors contributing to such floods. When he submits the report, then we can consider whether a committee would be necessary to go into it or whether the Chief

[Sri C. Subramaniam] [28th August 1961]

Engineer himself would be able to formulate the long-range proposals for control of these floods. That can be considered after the receipt of the report from the Special Officer. The stage has not arisen to appoint a committee just now.

With regard to relief measures, they were promptly undertaken. Wherever I went, the people were very grateful to the Government. They mentioned that this time the Government came forward quite promptly to distribute the relief, whatever was available. It was not only that. Public co-operation was excellent this time. Therefore, it was not the Government agency alone that functioned. Government agency with the co-operation of the public and voluntary agencies functioned in a very thorough way. This is a very great encouraging sign because people had also contributed greatly to these relief measures. Even now thousands of rupees are pouring in for the flood relief. This is as it ought to be. Even yesterday children staged a variety show and collected a sum of Rs. 1,001 and passed on that amount to me saying that that was for the flood relief fund. When I went to the colleges, the students' organizations contributed Rs. 500, Rs. 1,000 to the relief fund. That only shows the awareness of the people to the fact that whenever there is distress, whenever there are people in difficulties, those who are better placed should go to the help of the people in need of succour.

Therefore, while I do agree that this flood had caused some damage and distress to some people, I must say on the whole we have tackled that situation quite promptly and quite efficiently. This is my view after seeing what has been done. It is always easy to be wiser after the event and to say that it could have been done this way or that way. But when a flood of a heavy magnitude is there, we have to work against the flood. We are not able to function in a normal way. We might have taken various measures and some might not have been effective. Therefore, we take alternative measures and in taking them there might have been some delay, particularly in closing some of these breaches.

I should like to take this occasion to congratulate and to pay our appreciation to all the staff, particularly the Engineering staff in the Public Works Department who worked so much not only in the closing of the breaches but also in affording relief to the people. The Police also came in a big way and they did yeoman service in taking relief to the affected people and in assisting the engineering department in closing the breaches. Not only the Police, but the Military also came in during that period and they functioned very helpfully. So, the Police and the Military, which are generally associated with the maintenance of law and order and war, came in now to render these relief measures. They rendered such good service that it created a good impression in the minds of the people. Therefore, I greatly appreciate the various steps that were taken for the purpose of meeting this flood and the various emergencies caused consequent on the flood.

28th August 1961]

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : The Hon. Minister was referring to an hon. Member making remarks without actually visiting the area. I presume the reference was to me and if it is so, I would like to inform the Hon. Minister and the House that from 4th July till the floods completely subsided, I was there on the banks of the Cauvery and I know what exactly happened. The Hon. Minister remarked that without going to the spot, I spoke about the flood damages. The Tamilnad Congress Committee President who visited the area also held similar opinion about the floods and, therefore, I stick to what I have said about the floods.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I am still more sorry that the hon. Member should have made the statement even after seeing what had been done. I also went there and saw what had been done there. As I said, in the midst of the flood, perhaps you get an impression that the flood should be immediately stemmed or stopped. That is an impossibility. The Tamilnad Congress Committee President did not mention what happened during the floods and how they functioned and all that. He only said that long-term measures should have been taken long ago. As I already said, we did not expect that there would be floods of this magnitude after the construction of the Mettur Dam. Therefore, whatever measures were contemplated after the 1924 floods were put in cold storage. Now only we have a similar experience again. We should now take stock of the situation and take long-range measures. Persons who were there in 1924 are not there now. New officers are now functioning and for the first time they had to deal with a flood of this sort. There is no use in saying that the officers were careless or asking whether measures could not have been taken earlier. As I already stated, it is always easy to be wise after the event.

Something was mentioned about the expansion in the Inspectorate of the Education Department. Now we have about 27,000 elementary schools. If we look into the figures of schools which each District Educational Officer inspected formerly, it will be seen that the figure was round about 500 to 600. Now we have fixed the maximum of one thousand schools for each District Educational Officer. Therefore we require 27 Educational Officers to manage 27,000 schools. That is why we are increasing the strength of the District Educational Officers by three, so that they may be called upon to supervise roughly about 1,000 schools. We want each Deputy Inspector also to supervise about a hundred schools. It is on this basis that we are now re-organising the Inspectorate. Hon. Members may be glad to know that we are supplying jeeps to the District Educational Officers. Each District Educational Officer will get a jeep and a trailer so that it should be possible for him to move about quite easily. We are also considering whether Deputy Inspectors should get some conveyance for the purpose of quick movement. The matter is still under consideration and therefore I am unable to say anything immediately now. (Interruption

4-40
p.m.

[Sri C. Subramaniam] [28th August 1961]

by Sri T. P. Srinivasavaradan). The number of secondary schools also has increased. It is not fifties or eighties during this year. But 277 new secondary schools have been sanctioned. It is a record number. I do not know whether we would be able to get teachers for all these schools, but because people are very enthusiastic in many places, these 277 schools have been sanctioned. It is a good sign. Particularly after it was mentioned that all poor children would get concession in the secondary schools also, there is great pressure for admission in schools. After having given the concession, we cannot say, 'there is no place for these children who want to pursue their studies, in the secondary schools'. Therefore in spite of the fact that this is a huge number, we have sanctioned this number of officers so that the schools might be effectively supervised. That is why it became necessary to increase the Inspectorate. Whether the clerical staff is necessary or not depends upon the experience of the District Educational Officers. Based on their experience, if the Director of Public Instruction thinks that further strengthening of the clerical staff is also necessary and if proposals in this behalf come up, certainly they will be examined on merits and decisions will be taken. It is no use saying that the staff should be strengthened at the bottom also. We should have facts and figures with reference to the disposal of currents and how long it takes for the disposal of a current. All this is taken into consideration in the proposals that come up for additional staff. But generally we have got to be a little bit careful in sanctioning more and more staff because ultimately it adds to the current expenditure. Sometimes, the employment of a larger number of persons results in more delay. Sometimes the greater the number of staff the less work is turned out. So, we have to be careful in these things. It is not as if we are against having sufficient and necessary staff, but we should not go on indiscriminately increasing the staff. That is why, Sir, we have begun with the strengthening of the cadre of the District Educational Officers and also the Deputy Inspectors and other inspecting officers.

With regard to mid-day meals scheme and the CARE aid, I would give the assurance to hon. Members that all possible steps are being taken to see that this assistance received from America in the form of milk powder and cooking oil is properly accounted for. The cooking oil is very good edible oil, there is no fat in it, and therefore it can be used for cooking purposes, and it adds to the nutritive value of the diet. That is why we have accepted the aid and we want to see that this milk powder and the cooking oil reach all the 27,000 mid-day meal centres functioning in our State. A scheme has been drawn up as to how it should be received at the harbour, stored in the City, and moved from the City to the various district centres, and from the district centres to the various taluk headquarters and from there, moved again to each school and distributed there. How it should be distributed is now being regulated by rules. The various persons in charge of the mid-day meal scheme have got to send returns to the various authorities.

28th August 1961] [Sri C. Subramaniam]

We have also committees formed at the village level for the purpose of seeing that this is properly distributed and properly utilised. The headmaster of the school is made the Secretary-the President perhaps may be a non-official belonging to the village. He may be the President of the Panchayat or some other responsible citizen who will take an active interest in the distribution of these things. We are aware of some of the defects and deficiencies in the organisation of the mid-day meal scheme in the past. We are trying to rectify all these defects and see that it is properly worked. I want to inform the House that with the effective distribution of the aid, it should be possible for us (and that has been assured also) that next year we get 50 per cent increase in the aid and also that the aid is stepped up by about ten per cent in the future years so that the new entrants can be properly looked after. The milk powder and the cooking oil are not for the purpose of substituting what we are already giving. They are only for the purpose of strengthening the diet which we are already giving. Therefore, this sum of Rs. 3 crores will almost be in addition to what we have provided in the Third Plan for the mid-day meal scheme. There may be saving here and there. For this purpose, we have to strengthen the administrative system, though we are taking away a little more than what we save.

SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR : இது எவ்வளவு நாள் இருக்கும் ?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I expect that it may go to five years at the minimum. But immediately we have entered into agreement only for one year. But I have been assured that it would be on a long-term basis, that is, till we are enabled to organise our own resources for the purpose of working the mid-day meal scheme in a substantial way.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Have we to contribute to the CARE organisation?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : It is not a question of the aid being limited to one year or even for a particular period. My view is that if we utilise the aid properly, it should be possible for us to get the aid for long. Contribution is not a contribution to the CARE organisation as such. They have got to have an administrative machinery for the purpose of acting as liaison officers for making an overall supervision to see that the things are properly distributed. We have agreed to contribute to the extent that they incur expenditure in Madras in rupees. Nothing more than that. We have also to contribute to the insurance charges during the transit of the food products. There are some incidental expenses also, which we have to incur. There are the insurance charges, transit charges, and the pay and allowance of the officers who remain here for the purpose of this aid programme. That is the only contribution that we have to make.

SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR : ஆறு நாயா பைசா கொடுத்து வருவது தொடர்ந்து இருக்குமா ?

[28th August 1961]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The 6 nP. contribution will continue to be given by the Government.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: May I know from which seed is the oil extracted? In Northern India, they use the mustard oil, which does not suit us here.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I have tasted the oil. It has got very good flavour. I find it is being widely used in America. It is found to be quite healthy. There is no fat content in it in the sense that there is no animal fat. I think it is extracted out of cotton seed or soya beans.

SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR: எப்படி அதை எடுப்பது என்பதைத் தயவுசெய்து சொல்லமுடியுமா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: That is a long story, and I do not think that it would be possible to say that now. If necessary and if any hon. Member is interested, and if there is any question on the subject, I may be able to prepare it and place it on the table of the House.

Sir, these are some of the points that have been raised. I am glad that the supplementary estimates are generally welcomed, and I can give the assurance that all these grants would be properly utilised for the benefit of our people and for the development of our State.

V. GOVERNMENT BILLS—cont.

(2) THE MADRAS CO-OPERATIVE SOCIETIES BILL, 1961 (L.A. BILL NO. 22 OF 1961)

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, Sir, I move—

“That the Madras Co-operative Societies Bill, 1961 (L.A. Bill No. 22 of 1961), as passed by the Assembly, be taken into consideration.”

Sir, the Madras Co-operative Societies Act was passed in 1932 under circumstances which suited the society of that time. There was an Act of 1912 and the Co-operative Societies Act of 1932 is the one which has given shape to the existing pattern of co-operative organisation. Since then so many changes have occurred in society and the progress made by people in different directions has necessitated a complete reshaping of the Co-operative Societies Act. Therefore, a consolidating and amending Act was contemplated. Even as we were considering a new Bill, certain new ideas were put forward by the Planning Commission and the Government of India wanted to prepare a model Bill and then submit it to the State Governments. So, the preparation of our Bill was delayed till the model Bill was prepared by the Government of India and then